

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi J. Ż.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 3 marca 2011., w sprawie z powództwa J. Ż.  
przeciwko B. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2012 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 stycznia 2012 r.,

**oddala zażalenie.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę J. Ż. o wznowienie postępowania w sprawie z jego powództwa przeciwko B. L. o zapłatę, zakończonych prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 3 marca 2011 r., jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia. Jako tę podstawę powód wskazywał wykrycie dwóch środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik postępowania, a z których nie mógł on skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego, złożony przez powoda dokument w postaci oryginału pokwitowania z dnia 29 września 1998 r. wystawionego przez pozwanego nie uzasadniał przyjęcia, że skarga została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Powód miał bowiem obiektywną możliwość powołania się w poprzednim postępowaniu na powyższy dokument skoro znajdował się on w dokumentacji prowadzonego przez niego „przedsięwzięcia gospodarczego”. Drugiego natomiast środka dowodowego mającego stanowić podstawę wznowienia, powód jednoznacznie nie określił.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił nieważność postępowania przez Sądem Apelacyjnym, który to Sąd, rozstrzygając o skardze o wznowienie postępowania na rozprawie, nie odroczył tej rozprawy zgodnie z jego wnioskiem, czym pozbawił go możliwości obrony jego praw (art. 214 i art. 379 pkt 5 k.p.c.). Powód zarzucił również wadliwą ocenę przedstawionego pokwitowania z dnia 29 września 1998 r., a także - jak wynika z uzasadnienia zażalenia - pominięcie, że w skardze o wznowienie postępowania wskazywał, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2011 r. został uzyskany za pomocą przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 410 § 1 k.p.c. zawiera nakaz odrzucenia skargi o wznowienie postępowania wniesionej po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalnej lub nieopartej na ustawowej podstawie. Postanowienie o odrzuceniu skargi z podanych przyczyn, może być, zgodnie z treścią powołanego przepisu, wydane na posiedzeniu niejawnym. Jeżeli przeto postanowienie takie może być wydane na posiedzeniu niejawnym to, stosując wnioskowanie a maiori ad minus, tym bardziej może być wydane na rozprawie, pod nieobecność skarżącego - zwłaszcza, gdy

w jego imieniu, jak w okolicznościach sprawy niniejszej, na rozprawę tę stawia się profesjonalny pełnomocnik. Zważywszy, że spełnione zostały ustawowe przesłanki do odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, a to wobec braku ustawowej podstawy wznowienia, zarzut naruszenia art. 214 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c., jest nietrafny.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego art. 403 § 2 k.p.c., które skład orzekający aprobuje, nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty i dowody, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym przy dołożeniu należytej staranności, a więc gdy strona nie wiedziała o danych środkach dowodowych i wiedzieć nie mogła. Fakty ujawnialne, czyli te, które strona powinna znać, nie są objęte hipotezą normy prawnej zawartej we wskazanym przepisie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, niepubl.; z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, niepubl.; z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl.; z dnia 28 października 2011 r., I CZ 115/11, niepubl.).

W świetle powyższego, podstawy wznowienia nie mogą stanowić twierdzenia skarżącego o odnalezieniu pokwitowania z dnia 29 września 1998 r. wystawionego przez pozwanego. Znajdowało się ono w archiwum „przedsięwzięcia gospodarczego” prowadzonego przez powoda, do którego powód miał dostęp i którego zawartość - co dodatkowo podkreślono w skardze o wznowienie postępowania - była uprzednio badana przez powoda. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, powód miał przeto obiektywną możliwość powołania tego dowodu przy dołożeniu należytej staranności. Zasadnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na podstawie wymienionej w art. 403 § 2 k.p.c.

W odniesieniu natomiast do dowodu, który - jak zauważył Sąd Apelacyjny - nie został wprost wymieniony w skardze o wznowienie postępowania, była to fotografia

pokwitowania z dnia 15 czerwca 1998 r. wystawionego przez pozwanego, którą to fotografię wykonał sam powód. Jest zatem oczywiste, że nie można mówić o „wykryciu” przez powoda tego dowodu i braku możliwości skorzystania z niego w poprzednim postępowaniu.

Skarga o wznowienie została oparta wyłącznie ze wskazaniem na podstawę określoną w art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący nie powołał w skardze podstawy wznowienia wymienionej w art. 403 pkt 2 k.p.c. Nie tylko nie wskazał tego konkretnego przepisu, ale też - odmiennie niż zdaje się twierdzić w uzasadnieniu zażalenia - przytoczone w skardze okoliczności faktyczne nie upoważniały sądu do wnioskowania o takiej podstawie. Rozszerzenie podstaw wznowienia na etapie postępowania zażaleniowego od postanowienia odrzucającego skargę o wznowienie postępowania jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., V CZ 40/12, niepubl.).

Mając przeto powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394<sup>1</sup> §2 w związku z art. 398<sup>14</sup> k.p.c. orzekł jak w sentencji.